

юмрукъ ржцѣ, съ своятъ писъкъ на отчаяние и от-мъщение, тя изглеждаше на истински разяренъ леопардъ, който търси рожбитѣ си. Госпожа Роза Попова бѣ велика въ тѣзи сцена. Такова експансирание на чувства, придружавано отъ една неподражаема мимика, туй дълбоко изражение въ лицето и жеста, рѣдко ще срѣщнемъ у жената и въ по-голѣмитѣ европейски театри.

Азъ не преувеличавамъ. Госпожа Роза Попова има тѣй сжщо нѣкои недостатъци, които произхождатъ отъ туй, че нѣма кой да я придружава на сцената, че тя нѣма съперници въ играта, че остава сама, и че ѝ липсва още тази обиграностъ, тази свободностъ и нестѣснителностъ. Въ началото на своитѣ диалози и преди да се е изгубила въ душата на своята роля, ние чувствуваме въ гласътъ една монотонностъ, едно ритмическо издигане и сваляне въ дикцията. Но безъ режисьоръ и безъ критика едни грѣшки се бавно и мжчно прѣмахватъ, до дѣто не се обърнатъ въ закоренели навици. Ние сжщо заблѣзахме едно неотпущание, искусвенно задушаване на гласа. Туй което у Мария Попова се укорява и което тѣй неприятно цѣпи ухото: силнитѣ крѣсливи писъци — въ противоположностъ гледаме го у госпожа Роза Попова: и прѣпоржчваме ѝ да го отбѣгва. То е нейното изнасилено стеснение и задушаване на гласа. Ние се страхуваме, че нѣма да ѝ липсва, или че би можалъ да се развие у нея този звонъкъ трептящъ и *златенъ гласъ* каквѣто притежаватъ нѣкои велики актриси. Ние горещо препоржчваме на госпожа Роза Попова да обърне внимание на *дикцията*: тѣй напримѣръ, издигване на гласа и на твъртване слога тамъ дѣто трѣбва да се обърне внимание, дѣто се усилва мисълъга, както и върху самиятъ гласъ, постепенното издигане и осилване на гласа въ периодитѣ. Малко повечко съсредоточение въ тѣзи два случая, за да бжде прѣкрасна актьорка и задоволи всѣкиго. Но ние бързаме да кажемъ, че туй още не е недостатъкъ у актрисата, защото тя всичко туй ще го избѣгне и може да го избѣгне при единъ малъкъ ретушь и